

PONYVÁT SZERETNÉK

Jó Csönd-herceg, hát már megint itt vagy?
Zavarod köreimet? Beleiszol a sörömbe?
És ha most nem is kívánom a társaságot?
Ha nem kívánok semmit, ami klasszikus?
(Mi az, újabban már pipázol is?)
Ponyvát szeretnék, nyári könnyelműséget, strandra
való érzelmeket. Semmi díszletet.
Igazi lángosütőt, nyúlós, izzadó tésztakoronggal.
Meg hekket, hatalmas szálkával a közepén.
Zsíros a kezem, és tejfölös a pofám. A hangszóróból
ömlik, árad a zene. Jó Csönd-herceg, ne strapáld magad!
Nem hallom, nem hallom súlyos némaságodat.

Szuly Gyula

IDŐK HALADTÁN

*„Nem az idő halad; mi változunk.”
(Madách – Lucifer)*

I
Mi még talán semmit se változtunk meg,
de érezzük, hogy fordult az Idő,
más időkeret
ölébe lökte át a tetteket,
s a cél, hová irányítottuk őket,
elveszett.
Nem látható kezek
átépítettek állomásokat,
s még időt se nyertünk tér helyett.

Sehogy se tudjuk,
mi lenne ebben a mi változásunk,
tán olyan változás
és fordulat,
mely másokkal máshol következett el
és minket készületlenül talált,
s úgy fordított időt,
hogy hullámai ide csaptak át?

Ez nem lehet,
hiszen ők még ott se tartanak,
ahol nekünk már hült helyünk se látszik,
de hírünk maradt,
s szemünk az új kilátópontjainkról
jó ideje kilátástalanság
horizontjára révedett,
s az ő távcsövük tán azt keresi még,
ami – mi tudjuk – régen elveszett.

II

Míg másfelé elbámuló fejünkön
új korszakok hulláma csap át,
mint késésben gyorsító vonat,
érezzük nagy korunk iramát,
hiszen tudjuk, hogy benne élünk,
bár lehet, hogy mint akár a vonat
nem enged bepillantást a gyorsan
eltűnő kis falvakra, amint
elránt előlük utasokat.

Új idő jött, s rögtön másra vált,
mert valahogy unta itt magát,
vagy visszanyúl egy olyan, ami elmúlt,
most érlelt meg tehetségeket,
de féltő, hogy néhány jósolása
még talántán csalóka szívárvány
vagy csalóka vészjel is lehet.